

ЛЕВЕНЯТКО-КОМАНДИР

На дитячому звіриному майданчику веселились тваринки: вони бігали, грали у хованки і квача. Левеня почуло радісний гомін і підійшло ближче. Маленький лев теж захотів взяти участь у грі.

— Так! — заявив він, вийшовши в центр майданчика. — Негайно припиніть бігати і йдіть до мене! Я теж хочу грати.

Звірята зупинились і з подивом глянули на левеня. Чомусь грати всім розхотілося...

— Ну! — грізно рикнуло левеня. — Нумо веселитись!

Та всім було зовсім не весело. Антилопи розгублено переступали з ноги на ногу, мавпочки вдерлися на верхівки дерев і дивились на всіх згори. А бегемотик удавав, що шукає дещо у траві.

— Ви що, навмисно?! — розгнівався лев-малюк. — Я наказав грати! Чому ви не слухаетесь?

— А чому ми повинні тебе слухатися? — спитала маленька зебра. Вона підійшла пізніше і не встигла зрозуміти, що відбувається.

— Тому що я тут головний! — відповів лев.

— Мені здається, ти помиляєшся, — нерішуче втрутився слоник.

— Я лев! — обурилося левеня. — Отже, я ніколи не помиляюсь! Я завжди правий, тому що я найсильніший!

Із цим важко було не погодитися, і звірятка, зітхнувши, почали робити те, що наказувало їм левеня. Із ним ніхто не сперечався, тому що на всі «чому?» у нього була єдина відповідь: «Тому що я так сказав!».

Маленький командир гарчав, тупотів, він охрип і втомився, але весела гра так і не вийшла! Усі почали розходитися по домівках.

